

нѣкога си устройваха и разни оргии. Български кракъ тамъ не стѣпваше.

Главата на казашката колона бѣше спрѣла до кафенето. Казацитѣ, въ походна колона, бѣха слезли отъ конетѣ и се разговаряха съ натрупалитѣ се около имѣ граждани. Офицеритѣ се бѣха събрали въ кафенето въ очакване и приготвяване за тържественото имѣ посрѣщане. Нѣкои отъ тѣхъ си завързваха съ наща помощъ нови погони на рамената. Руски езикъ никой отъ насъ не знаеше да говори, но понеже бѣхме учили славянски и старо-български, разбирахме имѣ отчасти. Единъ казакъ запита: „Какъ хората називається?“ Помислихме, че иска да знае какви сж хората (гражданинѣ) и му се отговори: „българи;“ той недоволенъ отъ отговора, повтаряше въпроса; последва отговоръ: „християни“, но и това не го задоволи; най-после като почна да посочва на зданията, единъ се досети и му отговори: „Ески-Загра“. Усетихме се, че е питалъ: „Какъ городъ називається“.

Рускиятъ старши началникъ е поискалъ щото предаването на градътъ да се извърши отъ турскитѣ власти, като предварително се събере отъ турското население турското орѣжие и се донесе на краятъ. И наистина, захванаха да пристигатъ отъ градътъ кола натоварени съ всевъзможни пушки, ножове, патрони и пр. Следъ това дойдоха турскитѣ първенци, които споредъ обичая, връчиха градскитѣ ключове и посрѣщнаха победителитѣ. Българското население посрещна освободителитѣ си съ пѣсни и ентузиазъмъ. Турскитѣ първенци бѣха вземени като заложници и арестувани въ правителствения домъ (конака). На другия день пристигнаха и дружинитѣ отъ българското опълчение, които се разположиха на бивакъ на юго-източния край на града, при еврейскитѣ гробища. Видѣтъ на българска войска ни причиняваше не-обинновена радостъ и възторзи.

И тъй, ние бѣхме вече свободни, но нашата свобода трая само десетъ дни. Взеха се наистина мѣрки за запазване редѣтъ, образува се мѣстна полиция отъ граждани, въ числото на които бѣше и голѣмия ми братъ Иванъ. Но чувството на отмъщение бѣше накупѣло, толкова години притискано, то не можеше вече да се обуздае, а търсеше да избликне въ голѣми размѣри. Заедно съ това въ долната класа на населението имаше и престѣпни типове, които намѣриха случай да използватъ свободата за грабежъ. При нашата кѣша имаше селски ханъ. Въ това време тамъ бѣха надошли нѣколко момци отъ г. Чирпанъ. Тѣ по цѣли дни се скитаха по грабежъ изъ турскитѣ и еврейски махли, а вечеръ трупача въ стаитѣ си какви не щѣшъ предмети: имаше стенни часовници, разни домашни вещи и пр.

А ето и нѣкои отъ отмъстителнитѣ подвизи на моитѣ съграждани.